

FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf (1984)

De i denne konvention deltagende stater,

som finder, at i overensstemmelse med de i De forenede Nationers pagt erklærede principper er anerkendelsen af hele menneskehedens lige og umistelige rettigheder grundlaget for frihed, retfærdighed og fred i verden,

som anerkender, at disse rettigheder hidrører fra det enkelte menneskes naturlige værdighed,

som erkender, at De forenede Nationers pagt, specielt artikel 55, pålægger staterne at fremme den almindelige respekt for og overholdelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder,

under hensyntagen til artikel 5 i Verdenserklæringen om Menneskerettigheder og artikel 7 i Den internationale konvention om borgerlige og politiske Rettigheder, som begge bestemmer, at ingen må underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, og

under hensyntagen til erklæringen om beskyttelse af alle mennesker mod tortur eller anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, vedtaget af Generalforsamlingen den 9. december 1975,

og som ønsker at udøve en mere effektiv indsats i kampen mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf over hele verden,

er blevet enige om følgende:

KAPITEL I

Artikel 1

1. I denne konvention betyder udtrykket »tortur« enhver handling, ved hvilken stærk smerte eller lidelse, enten fysisk eller mental, bevidst påføres en person med det formål at fremskaffe oplysninger eller en tilståelse fra denne eller en trediemand, at straffe ham for en handling, som han selv eller en trediemand har begået eller mistænkes for at have begået, eller at skræmme eller lægge tvang på ham eller en trediemand, eller af nogen grund baseret på nogen form for forskelsbehandling, når en sådan smerte eller lidelse påføres af eller på opfordring af en offentlig ansat eller en anden person, der virker i embeds medfør eller med en sådan persons samtykke eller indvilligelse. Smerte eller lidelse, der alene er en naturlig eller tilfældig følge eller del af lovlige sanktioner, er ikke omfattet.

2. Denne artikel er uden virkning for ethvert folkeretligt instrument eller national lovgivning, som indeholder eller kan indeholde videregående bestemmelser.

Artikel 2

1. Enhver i denne konvention deltagende stat træffer virkningsfulde lovgivningsmæssige, administrative, juridiske eller andre foranstaltninger for at forhindre torturhandlinger på ethvert territorium under dens jurisdiktion.

2. Ingen særlige omstændigheder af nogen art, hverken krigstilstand eller trussel om krig, indre politisk ustabilitet eller nogen anden offentlig nødstilstand kan påberåbes til retfærdiggørelse af tortur.

3. En befaling fra en overordnet eller en offentlig myndighed kan ikke påberåbes til retfærdiggørelse af tortur.

Artikel 3

1. Ingen deltagende stat må udvise, tilbagelevere (»refoulere«) eller udlevere en person til en anden stat, hvor der er vægtige grunde for at antage, at han vil være i fare for at blive underkastet tortur.

2. Med henblik på at vurdere, om der foreligger sådanne grunde, skal de kompetente myndigheder tage alle de relevante omstændigheder i betragtning, herunder om der i den pågældende stat er et fast mønster af alvorlige, åbenbare eller massive krænkelse af menneskerettighederne.

Artikel 4

1. Enhver deltagende stat skal sikre, at enhver torturhandling er strafbar i overensstemmelse med straffelovgivningen. Tilsvarende gælder for forsøg på at udøve tortur og for handlinger begået af enhver person, som udgør meddelagtighed eller deltagelse i tortur.
2. Enhver deltagende stat skal gøre disse handlinger strafbare med passende straf under hensyn til deres alvorlige natur.

Artikel 5

1. Enhver deltagende stat skal tage sådanne forholdsregler, som vil være nødvendige for at sikre sin jurisdiktion over de overtrædelser, som er nævnt i artikel 4 i følgende tilfælde:
 - a) Når overtrædelserne er begået på noget territorium under dens jurisdiktion eller om bord på et skib eller fly, som er indregistreret i den pågældende stat;
 - b) Når den påståede lovovertræder er statsborger i den pågældende stat;
 - c) Når offeret er statsborger i den pågældende stat, såfremt staten anser det for hensigtsmæssigt.
2. Enhver deltagende stat skal ligeledes tage sådanne forholdsregler, som vil være nødvendige for at fastsætte sin jurisdiktion over sådanne forbrydelser i tilfælde hvor den påståede lovovertræder befinder sig på noget territorium under dens jurisdiktion, og hvor den pågældende stat ikke udleverer ham i overensstemmelse med artikel 8 til nogen af de i denne artikels stk. 1 nævnte stater.
3. Denne konvention udelukker ikke retsforfølgning i overensstemmelse med national ret.

Artikel 6

1. Enhver deltagende stat på hvis territorium, der befinder sig en person, der påstås at have begået en forbrydelse som nævnt i artikel 4, skal tage ham i forvaring eller tage andre lovlige foranstaltninger i anvendelse for at sikre hans tilstedeværelse, når den, efter en undersøgelse af tilgængelige oplysninger, finder, at omstændighederne berettiger hertil. Forvaring og andre retsmidler skal foretages som foreskrevet i statens lovgivning, men må kun fortsættes så længe, det er nødvendigt for at muliggøre iværksættelse af strafferetlig retsforfølgning eller udleveringsprocedure.
2. En sådan stat skal øjeblikkelig foretage en foreløbig undersøgelse af de faktiske forhold.
3. Enhver person, som er i forvaring i overensstemmelse med denne artikels stk. 1, skal have bistand til øjeblikkelig at komme i kontakt med den nærmeste behørig repræsentant for den stat, hvori han er statsborger, eller, hvis han er statsløs, med repræsentanten for den stat, hvor han sædvanligvis opholder sig.
4. Når en stat i overensstemmelse med denne artikel har taget en person i forvaring, skal den øjeblikkelig meddele de stater, der er nævnt i artikel 5, stk. 1, at en sådan person er taget i forvaring og om de omstændigheder, der begrunder hans frihedsberøvelse. Den stat, der foretager den indledende undersøgelse, som er omtalt i denne artikels stk. 2, skal øjeblikkelig meddele resultaterne til de omtalte stater og skal tilkendegive, om den har til hensigt at udøve jurisdiktion.

Artikel 7

1. Den deltagende stat, under hvis jurisdiktion der befinder sig en person, som påstås at have begået en overtrædelse som nævnt i artikel 4, skal i de i artikel 5 omtalte tilfælde overgive sagen til sine kompetente myndigheder med henblik på retsforfølgning, medmindre den udleverer ham.
2. Disse myndigheder træffer deres beslutning på samme måde som i tilfælde af en almindelig overtrædelse af alvorlig karakter ifølge den pågældende stats lovgivning. I de i artikel 5, stk. 2, nævnte tilfælde skal de bevisekrav, der er påkrævet for retsforfølgning og domsfældelse, på ingen måde være mindre strenge end de, der gælder i de tilfælde, der er nævnt i artikel 5, stk. 1.
3. Enhver person, mod hvem der er indledt retsforfølgning i forbindelse med de overtrædelser, der er omtalt i artikel 4, skal sikres en retfærdig behandling gennem hele retsforfølgningen.

Artikel 8

1. De overtrædelser, der er nævnt i artikel 4, skal anses for at være omfattet af bestemmelserne om udlevering i enhver udleveringsaftale mellem de deltagende stater. De deltagende stater forpligter

sig til at inddrage sådanne overtrædelser under bestemmelserne om udlevering i enhver udleveringsaftale, der måtte blive indgået mellem dem.

2. Hvis en deltagende stat, som gør udlevering betinget af en aftale, modtager en anmodning om udlevering fra en anden deltagende stat med hvilken den ikke har nogen udleveringsaftale, kan den anse denne konvention som retligt grundlag for udlevering for sådanne overtrædelser. Udlevering sker under iagttagelse af de andre betingelser, der er foreskrevet i den anmodede stats lovgivning.

3. De deltagende stater, der ikke gør udlevering betinget af en aftale, skal anerkende sådanne overtrædelser som overtrædelser, der hjemler udlevering mellem dem, under iagttagelse af de betingelser, der er foreskrevet i den anmodede stats lovgivning.

4. Sådanne overtrædelser skal behandles med henblik på udlevering mellem de deltagende stater, som om de er blevet begået ikke alene på det sted, hvor de er sket, men også på de staters territorium, som skal indrette deres jurisdiktion i overensstemmelse med artikel 5, stk. 1.

Artikel 9

1. De deltagende stater skal yde hinanden mest mulig bistand i forbindelse med strafforfølgning, med hensyn til nogen af de overtrædelser, der er nævnt i artikel 4, herunder tilvejebringelse af alle de beviser, der er til deres rådighed og nødvendige for retsforfølgningen.

2. De deltagende stater skal opfylde deres forpligtelser ifølge denne artikels stk. 1 i overensstemmelse med enhver traktat om gensidig retlig bistand, der måtte bestå imellem dem.

Artikel 10

1. Enhver deltagende stat skal sikre, at undervisning og oplysning vedrørende forbudet mod tortur indgår i undervisning og træning af civilt eller militært retshåndhævelsespersonale, lægeligt personale, offentligt ansatte og andre personer, som måtte være involveret i forvaring, forhør eller behandling af enhver person, som er underkastet enhver form for anholdelse, tilbageholdelse eller fængsling.

2. Enhver i denne konvention deltagende stat skal medtage dette forbud i de regler eller retningslinjer, der er udstedt med henblik på sådanne personers pligter og funktioner.

Artikel 11

Enhver deltagende stat skal til stadighed og systematisk gennemgå regler vedrørende forhør, retningslinjer, metoder og praksis såvel som foranstaltninger vedrørende forvaring og behandling af personer, som er underkastet nogen form for anholdelse, tilbageholdelse eller fængsling på ethvert territorium under dens jurisdiktion med henblik på at forebygge noget tilfælde af tortur.

Artikel 12

Enhver deltagende stat skal sikre, at dens kompetente myndigheder hurtigt iværksætter en upartisk undersøgelse i ethvert tilfælde, hvor der er rimelig grund til at antage, at en torturhandling er begået på noget territorium under dens jurisdiktion.

Artikel 13

Enhver deltagende stat skal sikre, at enhver person, som hævder, at han har været underkastet tortur på noget territorium under dens jurisdiktion, har ret til at klage til og få sin sag undersøgt hurtigt og upartisk af dens kompetente myndigheder. Der skal tages skridt til at sikre, at klageren og vidnerne beskyttes mod enhver mishandling eller trussel som følge af klagen eller en afgivet vidneforklaring.

Artikel 14

1. Enhver deltagende stat skal i sit retssystem sikre, at et offer for en torturhandling opnår oprejsning og har en eksegibel ret til rimelig og tilstrækkelig erstatning og herunder midler til en så fuldstændig rehabili-tering som mulig. I tilfælde af et offers død som følge af en torturhand-ling, skal de, som han har forsørgerpligt overfor, være berettiget til erstatning.

2. Intet i denne artikel skal påvirke nogen ret til erstatning, der måtte tilkomme offeret eller andre personer ifølge national lovgivning.

Artikel 15

Enhver deltagende stat skal sikre, at enhver udtalelse, om hvilken det er fastslået, at den er afgivet

som følge af tortur, ikke kan påberåbes som bevis i nogen proces undtagen mod en person, der er tiltalt for tortur, som bevis for, at udtalelsen er afgivet.

Artikel 16

1. Enhver deltagende stat skal på ethvert territorium under sin jurisdiktion påtage sig at forhindre andre handlinger, som indebærer grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, som ikke udgør tortur som defineret i artikel 1, når sådanne handlinger er foretaget af eller på opfordring af en offentlig ansat eller en anden person, der virker i embeds medfør eller med en sådan persons samtykke eller indvilligelse. I særdeleshed skal de forpligtelser, der er indeholdt i artiklerne 10, 11, 12 og 13 anvendes således, at henvisninger til andre former for grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf træder i stedet for henvisninger til tortur.
2. Forholdsreglerne i denne konvention er uden præjudicerende virkning for bestemmelserne i noget andet folkeretligt instrument eller national lovgivning, der forbyder grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller som vedrører udlevering eller udvisning.

KAPITEL II

Artikel 17

1. Der oprettes en komite mod tortur (i det følgende betegnet Komiteen), der skal varetage de nedenfor fastsatte opgaver. Komiteen skal bestå af ti eksperter af høj moralsk anseelse, som har sagkundskab med hensyn til menneskerettigheder. De skal virke i deres personlige egenskab. Eksperterne vælges af de deltagende stater, under hensyntagen til ligelig geografisk fordeling og til fordelingen ved at nogle af medlemmerne har juridisk erfaring.
2. Komiteens medlemmer vælges ved hemmelig afstemning på grundlag af en fortegnelse over personer, der er indstillet af de deltagende stater. Enhver deltagende stat kan indstille en person, der er statsborger i den pågældende stat. De deltagende stater skal være opmærksomme på fordelingen ved at indstille personer, der også er medlemmer af Menneskerettighedskomiteen, der er oprettet under den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder, og som er villige til at virke i Komiteen mod Tortur.
3. Valg af Komiteens medlemmer finder sted hvert andet år på et af De forenede Nationers Generalsekretær indkaldt møde mellem de deltagende stater. Ved disse møder, der for at være beslutningsdygtige kræver deltagelse af to tredjedele af de deltagende stater, indvælges i Komiteen de personer, der opnår flest stemmer og et absolut flertal af de stemmer, der afgives af de tilstedeværende og stemmeafgivende repræsentanter for deltagerstaterne.
4. Det første valg finder sted senest seks måneder efter denne konventions ikrafttrædelsesdato. Mindst fire måneder før tidspunktet for hvert valg, skal De forenede Nationers Generalsekretær sende et brev til de deltagende stater og opfordre dem til inden tre måneder at indstille kandidater til Komiteen. Generalsekretæren udarbejder en alfabetisk fortegnelse over samtlige således indstillede personer med angivelse af de deltagerstater, der har indstillet dem, og fremsender fortegnelsen til de deltagende stater.
5. Komiteens medlemmer vælges for et tidsrum af fire år. De kan genvælges, såfremt de genindstilles. Funktionstiden for fem af de medlemmer, der vælges ved det første valg, udløber dog efter to års forløb; straks efter første valg udpeges disse fem medlemmer ved lodtrækning foretaget af formanden for det i denne artikels stk. 3 nævnte møde.
6. Hvis et medlem af Komiteen dør eller træder tilbage eller af nogen anden grund ikke længere kan udføre sine forpligtelser i Komiteen, udpeger den deltagende stat, som indstillede ham, en anden ekspert blandt sine statsborgere til at virke for den resterende del af perioden, med forbehold af godkendelse af flertallet af de deltagende stater. Godkendelsen skal betragtes som givet, medmindre halvdelen eller derover af de deltagende stater svarer benægtende inden seks uger efter at have modtaget meddelelse fra De forenede Nationers Generalsekretær om den foreslåede udnævnelse.
7. De deltagende stater dækker Komiteens medlemmers udgifter under udførelse af deres virksomhed for Komiteen.

Artikel 18

1. Komiteen vælger personer til at beklæde tillidsposter for en periode på to år. De kan genvælges.
2. Komiteen fastsætter selv sin forretningsorden, som dog skal indeholde bestemmelser bl.a. om at:

- a) Komiteen er beslutningsdygtig, når seks medlemmer er til stede;
 - b) Komiteens beslutninger skal træffes med et flertal af de tilstedeværende medlemmers stemmer.
3. De forenede Nationers Generalsekretær stiller personale og øvrige hjælpemidler til rådighed for Komiteen i det omfang, det er nødvendigt, for at Komiteen effektivt kan udøve sine funktioner i henhold til denne konvention.
4. De forenede Nationers Generalsekretær indkalder komiteen til det første møde. Senere møder afholdes på sådanne tidspunkter, som fastsættes i Komiteens forretningsorden.
5. De deltagende stater afholder de udgifter, der opstår i forbindelse med afholdelse af de deltagende staters og Komiteens møder, herunder godtgørelse af De forenede Nationer for enhver udgift, så som omkostninger til personale og øvrige hjælpemidler, som De forenede Nationer pådrager sig ifølge stk. 3.

Artikel 19

1. De deltagende stater afgiver gennem De forenede Nationers Generalsekretær beretninger til Komiteen om de foranstaltninger, de har truffet for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen, inden et år fra konventionens ikrafttræden i den pågældende deltagerstat. Herefter afgiver de deltagende stater supplerende beretninger hvert fjerde år om hver ny foranstaltning, der er truffet, samt sådanne andre beretninger, som Komiteen måtte udbede sig.
2. De forenede Nationers Generalsekretær fremsender beretningerne til alle de deltagende stater.
3. Komiteen behandler hver enkelt beretning og kan fremkomme med sådanne generelle bemærkninger til beretningen, som den måtte anse for passende, og fremsender disse til den pågældende deltagende stat. Den deltagende stat kan svare Komiteen med sådanne bemærkninger, som den måtte ønske.
4. Komiteen kan, efter eget skøn, beslutte at medtage enhver bemærkning den er fremkommet med i henhold til denne artikels stk. 3 sammen med de bemærkninger, der er modtaget fra den pågældende stat, i sin årlige beretning i henhold til artikel 24. Komiteen kan også medtage en kopi af den i henhold til denne artikels stk. 1 afgivne beretning, hvis den pågældende stat anmoder herom.

Artikel 20

1. Hvis Komiteen modtager pålidelige oplysninger, som synes at indeholde velbegrundede tilkendegivelser om, at tortur anvendes systematisk på en deltagende stats territorium, opfordrer Komiteen den deltagende stat til at samarbejde ved undersøgelsen af oplysningerne og med henblik herpå at fremsende bemærkninger med hensyn til de pågældende oplysninger.
2. Idet Komiteen tager hensyn til enhver bemærkning, som er afgivet af den pågældende stat, såvel som enhver anden relevant forhåndenværende oplysning, kan den, hvis den beslutter, at det er berettiget, udpege en eller flere af sine medlemmer til at foretage en fortrolig undersøgelse og rapportere til Komiteen herom omgående.
3. Hvis der foretages en undersøgelse i henhold til denne artikels stk. 2, skal Komiteen søge at opnå den pågældende stats samarbejde. Efter aftale med den deltagende stat kan en sådan undersøgelse omfatte et besøg til dens territorium.
4. Efter en gennemgang af resultatet af medlemmets eller medlem-mernes undersøgelse i henhold til denne artikels stk. 2 videresender Komiteen disse resultater til den pågældende deltagende stat sammen med enhver bemærkning eller ethvert forslag, som synes passende i situationen.
5. Alle Komiteens skridt i medfør af denne artikels stk. 1 til 4 er fortrolige, og samarbejde med den deltagende stat skal søges på ethvert trin i sagen. Efter at proceduren med henblik på en undersøgelse i henhold til stk. 2 er blevet tilendebragt, kan Komiteen efter rådslagning med den pågældende deltagende stat beslutte at medtage en kortfattet redegørelse for udfaldet af bestræbelserne i sin årlige rapport afgivet i henhold til artikel 24.

Artikel 21

1. En i denne konvention deltagende stat kan når som helst erklære i henhold til denne artikel, at den anerkender Komiteens kompetence til at modtage og behandle henvendelser, hvorved en deltagerstat gør gældende, at en anden deltagerstat ikke opfylder sine forpligtelser i henhold til denne konvention. Sådanne henvendelser kan kun modtages og behandles ifølge reglerne i denne artikel, hvis de hidrører fra en deltagerstat, som har afgivet en erklæring om, at den for sit vedkommende anerkender Komiteens kompetence. Komiteen må ikke behandle nogen henvendelse i henhold til denne artikel, der vedrører en deltagerstat, som ikke har afgivet en sådan erklæring. Henvendelser, der modtages i henhold til denne artikel, behandles i

overensstemmelse med følgende regler:

- a) Hvis en deltagende stat finder, at en anden deltagerstat ikke opfylder bestemmelserne i denne konvention, kan den ved skriftlig henvendelse gøre den anden deltagerstat opmærksom herpå. Inden tre måneder efter modtagelsen af henvendelsen skal den modtagende stat give den stat, som har fremsendt henvendelsen, en redegørelse eller anden skriftlig udtalelse, der belyser sagen, og som i det omfang det er muligt og sagen vedkommende, angiver de interne regler og retsmidler, som har været anvendt, som er under anvendelse, eller som vil kunne anvendes i sagen.
 - b) Såfremt sagen ikke er bilagt til begge staters tilfredshed inden seks måneder efter, at den modtagende stat har modtaget den oprindelige henvendelse, har hver af staterne ret til at indbringe sagen for Komiteen ved meddelelse til denne samt til den anden stat.
 - c) Komiteen må først behandle en sag, der er indbragt for den ifølge denne artikel, når den har sikret sig, at alle de retsmidler, der er til rådighed i den pågældende stat, er anvendt og udtømt i overensstemmelse med de i folkeretten almindeligt anerkendte principper. Dette gælder ikke, hvor anvendelsen af retsmidlerne trækker urimeligt i langdrag, eller hvor det er usandsynligt, at de vil give en effektiv afhjælpning for den person, som er offer for krænkelse af denne konvention.
 - d) Komiteen træder sammen for lukkede døre, når den behandler henvendelser i henhold til denne artikel.
 - e) Med forbehold af bestemmelserne i pkt. c) skal Komiteen tilbyde de pågældende deltagerstater sin bistand med henblik på en mindelig løsning af sagen på grundlag af respekt for de forpligtelser, der er foreskrevet i denne konvention. Til dette formål kan Komiteen, når det er belejligt, nedsætte en ad hoc mæglingskommission.
 - f) I enhver sag, der indbringes for Komiteen i henhold til denne artikel, kan denne anmode de i pkt. b) omhandlede deltagerstater om at tilvejebringe enhver oplysning af betydning for sagen.
 - g) De i pkt. b) omhandlede deltagerstater har ret til at lade sig repræsentere, når sagen behandles i Komiteen og til at fremkomme med mundtlige og/eller skriftlige indlæg.
 - h) Komiteen afgiver inden for tolv måneder efter datoen for modtagelsen af en meddelelse i henhold til pkt. b), beretning:
 - I) hvis der er opnået en løsning efter bestemmelserne i pkt. e), begrænser Komiteen sin beretning til en kort redegørelse for de faktiske omstændigheder og den opnåede løsning.
 - II) Hvis der ikke er opnået en løsning efter bestemmelserne i pkt. e), begrænser Komiteen sin beretning til en kort redegørelse for de faktiske omstændigheder; de skriftlige indlæg samt en gengivelse af de pågældende deltagerstaters mundtlige indlæg vedlægges beretningen. Beretningen fremsendes i alle tilfælde til de pågældende deltagerstater.
2. Bestemmelserne i denne artikel træder i kraft, når fem af de i denne konvention deltagende stater har afgivet erklæring i henhold til denne artikels stk. 1. Sådanne erklæringer deponeres af deltagerstaterne hos De forenede Nationers Generalsekretær, som fremsender genparter deraf til de øvrige deltagerstater. En erklæring kan når som helst trækkes tilbage ved en meddelelse til Generalsekretæren. En sådan tilbagetrækning berører ikke behandlingen af en sag, hvorom henvendelse allerede er sket i henhold til denne artikel. Efter at meddelelse om erklæringens tilbagetrækning er modtaget af Generalsekretæren, må yderligere henvendelser ikke modtages fra nogen deltagerstat, medmindre den pågældende deltagerstat har afgivet en ny erklæring.

Artikel 22

1. En i denne konvention deltagende stat kan når som helst erklære i henhold til denne artikel, at den anerkender Komiteens kompetence til at modtage og behandle henvendelser fra eller på vegne af enkeltpersoner, der er undergivet dens jurisdiktion, og som hævder at være ofre for en deltagerstats krænkelse af bestemmelser i konventionen. Komiteen må ikke behandle nogen henvendelse, der vedrører en deltagerstat, som ikke har afgivet en sådan erklæring.
2. Komiteen skal afvise enhver henvendelse i henhold til denne artikel, som er anonym, eller som Komiteen anser for at være misbrug af retten til at foretage sådanne henvendelser eller for at være uforenelig med konventionens bestemmelser.
3. Med forbehold af bestemmelserne i stk. 2 skal Komiteen gøre den deltagende stat, som har afgivet en erklæring i henhold til stk. 1, og som hævdes at krænke nogen bestemmelse i konventionen, bekendt med enhver henvendelse, som Komiteen modtager i henhold til denne artikel. Inden seks måneder skal den modtagende stat tilstille Komiteen en skriftlig redegørelse eller udtalelse, som belyser sagen og angiver de eventuelle foranstaltninger, staten måtte have truffet.
4. Komiteen skal behandle henvendelser, der er modtaget i henhold til denne artikel i lyset af alle de

oplysninger, der er stillet til dens rådighed af eller på vegne af klageren og af den pågældende stat.

5. Komiteen må ikke behandle en henvendelse modtaget fra en enkeltperson i henhold til denne artikel, medmindre den har sikret sig at:

a) den samme sag ikke har været eller er genstand for behandling efter andre regler om international undersøgelse eller bilæggelse;

b) den pågældende har udtømt alle de nationale retsmidler, der står til rådighed. Dette gælder dog ikke, hvor anvendelsen af retsmidlerne trækker urimeligt i langdrag, eller hvor det er usandsynligt, at de vil give en effektiv afhjælpning for den person, der er offer for krænkelse af denne konvention.

6. Komiteen træder sammen for lukkede døre, når den behandler henvendelser i henhold til denne artikel.

7. Komiteen underretter den pågældende deltagerstat og klageren om sine synspunkter.

8. Bestemmelserne i denne artikel træder i kraft, når fem af de i denne konvention deltagende stater har afgivet erklæring i henhold til denne artikels stk. 1. Sådanne erklæringer deponeres af deltagerstaterne hos De forenede Nationers Generalsekretær, som fremsender genparter deraf til de øvrige deltagerstater. En erklæring kan når som helst trækkes tilbage ved en meddelelse til Generalsekretæren. En sådan tilbagetrækning berører ikke behandlingen af en sag, hvorom henvendelse allerede er sket i henhold til denne artikel. Efter at meddelelsen om erklæringens tilbagetrækning er modtaget af Generalsekretæren, må yderligere henvendelser ikke modtages fra eller for nogen enkeltperson i henhold til denne artikel, medmindre den pågældende deltagerstat har afgivet en ny erklæring.

Artikel 23

Medlemmerne af Komiteen og af de ad hoc mæglingskommissioner, der måtte blive nedsat i henhold til artikel 21, stk. 1, pkt.

e), er berettigede til de samme lettelser, rettigheder og immuniteter, som tilkommer De forenede Nationers udsendte eksperter i henhold til herom gældende bestemmelser i konventionen om De forenede Nationers rettigheder og immuniteter.

Artikel 24

Komiteen afgiver en årlig beretning om sine aktiviteter i henhold til denne konvention til deltagerstaterne og til De forenede Nationers Generalforsamling.

AFSNIT III

Artikel 25

1. Denne konvention kan undertegnes af enhver stat.

2. Denne konvention skal ratificeres. Ratifikationsinstrumenter skal deponeres hos De forenede Nationers Generalsekretær.

Artikel 26

Denne konvention kan tiltrædes af alle stater. Tiltrædelse sker ved deponering af et tiltrædelsesinstrument hos De forenede Nationers Generalsekretær.

Artikel 27

1. Denne konvention træder i kraft den tredivte dag efter datoen for deponeringen af det tyvende ratifikations- eller tiltrædelsesinstrument hos De forenede Nationers Generalsekretær.

2. For enhver stat, der ratificerer eller tiltræder denne konvention efter deponeringen af det tyvende ratifikations- eller tiltrædelsesinstrument, træder konventionen i kraft på den tredivte dag efter deponeringen af dens eget ratifikations- eller tiltrædelsesinstrument.

Artikel 28

1. Enhver stat kan, ved tidspunktet for undertegnelse eller ratifikation af denne konvention eller tiltrædelse af den, erklære, at den ikke anerkender Komiteens kompetence som foreskrevet i art. 20.

2. Enhver deltagende stat, der har taget forbehold i overensstemmelse med denne artikels stk. 1, kan når som helst trække sit forbehold tilbage ved meddelelse til De forenede Nationers Generalsekretær.

Artikel 29

1. Enhver i denne konvention deltagende stat kan stille ændringsfor-slag og indsende det til De

forenede Nationers Generalsekretær. Generalsekretæren skal derefter give meddelelse om den foreslåede ændring til de deltagende stater med anmodning om at blive underrettet, såfremt deltagerstaterne ønsker en konference med det formål at behandle og stemme om forslaget. Hvis mindst en tredjedel af deltagerstaterne inden fire måneder efter datoen for en sådan meddelelse ønsker en sådan konference, skal Generalsekretæren sammenkalde konferencen under De forenede Nationers auspicer. Enhver ændring, der vedtages af et flertal af de stater, der er til stede og afgiver deres stemme ved konferencen, fremsendes af Generalsekretæren til alle deltagende stater til godkendelse.

2. Et ændringsforslag, der vedtages i overensstemmelse med denne artikels stk. 1, træder i kraft, når to tredjedele af de deltagende stater i denne konvention har meddelt De forenede Nationers Generalsekretær, at de har godkendt det i overensstemmelse med deres respektive forfatninger.
3. Når ændringer træder i kraft, er de bindende for de deltagende stater, som har godkendt dem, medens de øvrige deltagende stater stadig er bundet af bestemmelserne i denne konvention og eventuelle tidligere ændringer, som de har godkendt.

Artikel 30

1. Enhver tvist mellem to eller flere deltagende stater vedrørende fortolkningen eller anvendelsen af denne konvention, som ikke kan bilægges ved forhandling, skal på begæring af en af parterne overgives til voldgift. Hvis parterne ikke inden seks måneder fra datoen for begæringen om voldgift kan opnå enighed om foranstaltning af voldgift, kan enhver af disse parter henvise tvisten til Den internationale Domstol ved anmodning i overensstemmelse med Domstolens statutter.
2. Enhver deltagende stat kan på tidspunktet for undertegnelse eller ratifikation af denne konvention eller ved tiltrædelse af den erklære, at den ikke betragter sig bundet af denne artikels stk. 1. De andre deltagende stater er ikke bundet af stk. 1 i forhold til nogen stat, som har taget et sådant forbehold.
3. Enhver deltagende stat der har taget forbehold i overensstemmelse med denne artikels stk. 2, kan til enhver tid tilbagekalde dette forbehold ved meddelelse herom til De forenede Nationers Generalsekretær.

Artikel 31

1. En deltagende stat kan opsig denne konvention ved en skriftlig meddelelse til De forenede Nationers Generalsekretær. Opsigelsen træder i kraft et år efter, at Generalsekretæren har modtaget meddelelsen.
2. En sådan opsigelse har ikke den virkning, at den frigør den deltagende stat fra dens forpligtelser ifølge denne konvention med hensyn til nogen handling eller undladelse, som indtræffer før den dato, hvor opsigelsen træder i kraft. En opsigelse har heller ikke på nogen måde indflydelse på den fortsatte behandling af nogen sag, som allerede er under behandling i Komiteen forud for den dato, hvor opsigelsen træder i kraft.
3. Efter den dato, hvor den deltagende stats opsigelse træder i kraft, skal Komiteen ikke påbegynde behandlingen af nogen ny sag vedrørende denne stat.

Artikel 32

De forenede Nationers Generalsekretær underretter alle De forenede Nationers medlemsstater og alle de stater, der har undertegnet denne konvention eller tiltrådt den om følgende:

- a) undertegnelser, ratifikationer og tiltrædelser i henhold til artiklerne 25 og 26;
- b) Datoen for denne konventions ikrafttræden i henhold til artikel 27, samt datoen for enhver ændrings ikrafttræden i henhold til artikel 29;
- c) Opsigelser ifølge artikel 31.

Artikel 33

Denne konvention, hvis arabiske, engelske, franske, kinesiske, russiske og spanske tekst har samme gyldighed, deponeres hos De Forenede Nationers generalsekretær.

De Forenede Nationers generalsekretær skal fremsende bekræftede genparter af denne konvention til samtlige stater.